

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΓΙΑΝΝΗ.

Ἄν δὲ θᾶ φέβγω πάντοτε ἴπὸ γῆ σὲ γῆ τραβώνταν
 Ἀπάνου ἀπὸ τὸ μνήμα σου θὲ νὰ μὲ δεῖς μιὰ ἡμέρα
 Καταγυρμένον, ὦ ἀδελφέ, τὸ λούλουδο ἐκεῖ πέρα
 Τῶν χρόνων σου τῶν τρυφερῶν ποῦ μάρανε θρηγνώντας.
 Τὴν τρισμακριαν ἡμέρα της κατάμονη περνώντας,
 Τώρα στὴ στάχτη τῇ βουβῇ γιὰ μὲ μιλεῖ ἡ μητέρα,
 Μὰ πλάνα χέρια ἐγὼ γιὰ σᾶς ἀπλώνω στὸν ἀγέρα,
 Ἔρμος τίς πατρικὲς σκεπὲς ἴπὸ πέρα χαιρετώντας.
 Τὰ ἐναντιωμένα ριζικά καὶ τὸν κρυφὸ τὸν πόθο,
 Ποῦ ἐσήκωναν τρικυμισμοὺς στὴ ζήση σου, ἐγὼ νιώθω
 Καὶ στὸ λιμάνι σου ὡς κ' ἐγὼ ποθῶ νὰ βρῶ γαλήνη
 Ἄφτὸ ἀπὸ τόση ἀπαντοχὴ σήμερα μῶχει μένει!
 Ὡ ξένοι ἀνθρώποι, ἅς δύναιτε τοῦλάχιστο καὶ πάλι
 Τότες, τὰ ὁστά στῆς θλίψεως μητέρας τὴν ἀγκάλη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΣΟ ΜΟΝΤΗ.

Ἄν στὸν καιρὸ μου ἀγάπησαν κ' ἐμένα
 Λίγοι ἀνθρώποι καὶ κάποιος σοῦ ζητήσῃ
 Γιὰ τὸν Οὐγο ἱστορία (ὁποῦ τ'αἰριάζει
 Ἡ σιωπὴ πὺδ περσσότερο, ἔξω ὦ Μόντη,
 Ἀπ' τὴ δική μας τὴν ἀγάπη), πὲς του :
 «Σὲ γῆ γλυκὰ ποῦ δὲν ἀνεῖ τὸ στήθος
 Στοῦ παντοδύναμου ἡλίου τίς ἀχτίδες,
 Τὴ ζήση του περνάει μεστή λησμονία,
 Τ' αἶτι ὁδηγáει νὰ πηλαλάει στὸ κῆμα,
 Στὰ πικρόρδια γκρεμὰ τροχάει τὸ ξίφος
 Καὶ τὸν ὠκεανὸ μὲ τὴ ματιά του
 Ταξειδέβοντας, στέρνει τὸ χαιρέτι
 Στ' ἀγγλικά τὰ βουνὰ ποῦ φοβερίζουν.
 Θὰ μ' ἀκοῦς νὰ ἐβλογάω ἐφτυχισμένος,
 Θὰ μ' ἀκοῦς ν' αἰτιολογῶ σὺ θύρησέ με
 Στους χαροποιοὺς χαρούμενο, θλιμένο
 Στους θλιμένους καθὼς ἀρέσει ἅς βόσκει
 Καθένας. Ὅ,τι μ' ἀναξεῖ σὺ μόνο
 Τὸ μισᾶς· κι' ὅπου ἐσὺ στεφανομένος
 Στὴν ὀργὴ καὶ στὸ πνέμα τοῦ Ἀλιγκέρη
 Κάνεις σπονδές, τὸ πεζό μου τραγοῦδι,
 Ξενοδέχτη καλέ, συμπάξέψέ το.
 Γιὰ μὲ δὲ θέλω ἐσὺ νὰ μεσητέψεις

Στὸ βωμὸ τῆς ἰσχύς κι' οὔτε γυρέβω
 Κρασί γιὰ τὸ τραπέζι μου, ἢ νὰ λάβω
 Γιὰ τὸ στίχο μου ἄδρὸ τὸν ἔπαινό σου,
 Μὰ καρδιά ποῦ τὸν Οὐγο τὸ φυγάδα
 Νὰ συντροφέβει ἐκεῖ ποῦ τότε σέρνει
 Μὲ θρηνολόγια ἢ Μοῖρα σοῦ ζητάω.
 Θὰ μοῦ διαψέψεις ἔτσι ἀφτή, Βιτσέντσο,
 Πῶχω διαβάσει σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους
 Καὶ σὲ λίγα βιβλία, (γιατ' εἶμαι γνώστης
 Λίγων ἐγὼ βιβλίων), τὴ χερσὶ γνώμη:
 Ὁ μόνος φίλος εἶναι τὸ χερσάφι.

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΟΥ :

ΣΤΟ ΛΙΚΙΝΙΟ ΜΟΥΡΕΝΑ.

ΒΙΒΛ. ΙΙ ΩΔΗ Χ.

Καλλιτέρα θὰ ζεῖς μὴν ἀπηφώντας
 Τ' ἀνοιχτά πάντα κι' οὔτε νὰ πλησιάζεις
 Στ' ἀκρογιάλι, Λικίνιε, πῶχει ξέρες
 Πολὺ ἀπὸ φόβο.
 Τὴ χερσὶ μετριότη ὅποιος χιτμάει,
 Γερὸς ἀπὸ σκεπὴ λερὴ μακραίνει
 Παληά, καὶ πάει μακριά 'πὸ φτονεμένη
 Ἐβλή σκεμένος.
 Σειέται ἡ λέφα ἢ μεγάλη ἀπ' τοὺς ἀνέμους
 Πιὸ συχνά, κ' οἱ ψηλοὶ γκρεμιοῦνται πύργοι
 Μὲ πεσιὰ πιὸ βαρειά, καὶ σποῦν στίς ράχες
 Τ' ἀστροπελέκια.
 Ἐργασμένη καρδιά στὰ πάθια ἐλπίζει,
 Καὶ μὲς τὴν ἔφτυχιά τύχης φοβάται
 Ἀλλαγὴ. Τοὺς χερμῶνες φέρνει ὁ Δίας
 Τοὺς μισημένους
 Κι' ἀφτὸς τοὺς διόχτει. Ἄν δυστυχία εἶναι τώρα,
 Δὲ θάναι πάντα. Ὁ Ἀπόλλωνας τὴ λύρα
 Κάποτες κρούει τὴ σωμασμένη κι' οὔτε
 Πάντα τοξέβει.
 Στίς δύσκολες στιγμὲς μὲ θάρρος σιάσου
 Καὶ δύναμη μόνος θὰ πιάσεις μοῦδε·
 Στὰ πανιὰ ποῦ φουσκώσουνε οἱ ἀνέμοι,
 Λογικεμένους.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ
 ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ.